

Blog van juf Mayke

*Deze keer: **Ik verwacht niks meer van verwachtingen.***

Vrijdagavond patatavond, toch?

Vrijdag einde van de middag gaat mijn telefoon. Mijn jongste zoon. "Mam, wat eten we vanavond?"

Een doodnormale vraag, die in veel huishoudens regelmatig gesteld wordt.

Vrolijk antwoord ik dat we zelfgemaakte pizza gaan eten. Dit antwoord had mijn zoon niet verwacht.

Hij reageert teleurgesteld, met heel veel gemopper en voordat hij de verbinding verbreekt gooit hij er nog een 'wij eten op vrijdag ALTIJD patat!' eruit.

Mijn antwoord voldeed duidelijk niet aan zijn verwachting. Als ik naar huis fiets denk ik na over het fenomeen 'verwachtingen'.

Een te hoge verwachting is niet anders dan een toekomstige teleurstelling

Met verwachtingen is iets gek aan de hand. Iedereen heeft verwachtingen, maar verwachtingen zorgen ook voor teleurstellingen. Ik verwacht bijvoorbeeld elke keer weer dat mijn jongens hun was in de wasmand doen, aangezien ik dit een paar keer per week aan ze vraag. De was in de wasmand doen heeft voor beiden echter geen prioriteit. Regelmatig struikel ik over handdoeken, kleding en zelfs een vieze onderbroek op de vloer van de badkamer. Vaak hoor ik mijzelf dan hardop mopperen dat 'het hier geen hotel is.'

Ook over mijzelf heb ik verwachtingen. Hoge verwachtingen zelfs. Mijn vorige blog was mijn allerallerallereerste blog, van mijzelf mocht ik met dat blog nog oefenen. Bij deze tweede blog verwacht ik van mijzelf dat hij beter is, het schrijven mij makkelijker afgaat en hij perfect is. Maar is dit terecht? Of zorgt deze verwachting juist voor een teleurstelling, omdat mijn hoge verwachting ervoor zorgt dat ik geen letter op papier krijg? Het moet wel in één keer goed natuurlijk!

'De tijd van wennen aan onderwijs op afstand is wel voorbij'

Als ik de krant opensla, stuit ik op bovenstaande kop. Strecking van het verhaal: er zijn veel verschillen in hoe scholen les op afstand organiseren. Waar de ene juf alles uit de kast haalt om toch les te kunnen geven, is een andere docent niet te bereiken. Juist die verschillen zorgen misschien wel voor verwachtingen bij ouders en kinderen.

Ik ben directeur van een basisschool dus ik vraag mij direct af: hoe zit het met de verwachtingen van 'mijn' ouders betreft onderwijs op afstand? Op onze school doen we wat we kunnen: we zorgen voor een heldere weektaak, we zijn telefonisch en per email bereikbaar, we hebben persoonlijk contact. We bellen, we chatten en organiseren 'Teams' bijeenkomsten met klassen. Volgens het krantenartikel allemaal voorwaarden van goed onderwijs op afstand. Ik wil natuurlijk dat de ouders en kinderen van onze school tevreden zijn met onze aanpak, maar of we aan alle verwachtingen voldoen? Het zit m in dat woord 'alle'. Niemand of iets kan ooit aan de verwachtingen van iedereen voldoen. We hebben allemaal een verschillende thuissituatie, verschillende kinderen en hierdoor ook verschillende wensen.

Als ik thuis ben bespreek ik met mijn jongste zijn teleurstelling over de 'niet-friet'. Net als ik hem uitleg wat het nadeel van verwachtingen is (de teleurstelling dus) onderbreekt mijn oudste zoon ons. "Mam, ik ben zo blij dat we op vrijdag eens wat anders eten dan altijd maar patat!"

Wat voor de een dikke teleurstelling is, is voor de ander een onverwacht cadeautje. Opgelucht schenk ik een glas wijn in en proost ik op de geruststellende gedachte dat ik inderdaad niet aan ieders verwachtingen kan voldoen.

